

WAT WIJ ZOULDEN ONDERSCHEIDEN

ADLAI LOUDY

Onderzoek de Schriften in overeenstemming met de Schriften!

Wat wij zouden onderscheiden

“Houd een patroon van gezonde woorden aan...” (2 Tim. 1:13). “Maar de vaste spijs is voor de volwassenen, die door het gebruik hun zinnen geoefend hebben in het onderscheiden van goed en kwaad” (Hebr. 5:14).

Wij zouden een geoefende gevoeligheid voor gezonde woorden moeten hebben. Laten we ernaar streven een patroon van gezonde woorden te gebruiken.

Hoe belangrijk de nadrukkelijke vermaning van de apostel Paulus is, kan met enkele Bijbelse begrippen aangetoond worden, waarbij verkeerde interpretaties, menselijke overleveringen en foutieve conclusies bijzonder opvallend zijn. Ze verleiden de gelovigen niet alleen tot verkeerde verwachtingen, maar beroven hen van veel geestelijke zegeningen. Daarom hierna enkele voorbeelden.

Eonen en beheer

Tot schade van de gelovigen zijn er over deze beide begrippen weinig heldere ideeën. Aan de eonen (meestal met tijden of eeuwigheden vertaald) evenals aan het beheer binnen de eonen, zijn een grote verscheidenheid aan ideeën verbonden.

Gods Woord gebruikt in de Hebreeuwse en Chaldeeuwse grondtekst van het Oude Testament de woorden *olam* en *alam*, en wel in totaal ongeveer 615 respectievelijk 15 keer (zowel in het enkelvoud als in het meervoud). Ze stemmen in de Griekse tekst van het Nieuwe Testament overeen met de 194 keer dat de woorden *aiōn* (enkelvoud en meervoud) en *aiōnion* voorkomen. Beide woordgroepen (*olam*, *aiōn*) zijn synoniem en duiden de langste periodes aan, die in het woord van God herkenbaar zijn. Deze eonen verschillen weliswaar wat betreft hun duur, hun karakteristieke kenmerken en hun doel, maar ze hebben een ding gemeen: iedere eon heeft een herkenbaar begin en een vastgesteld einde, een voleinding. Het bijvoeglijk naamwoord *aiōnion* (eonisch) heeft daarom betrekking op alles wat tot deze periodes, de eonen, behoort.

Bovendien vinden wij in de Schrift het samengestelde Griekse woord *oiko-nomia*, waarvan de basisgedachte het begrip “huis-wet” is. Drie keer wordt het op privé-zaken toegepast (Luc. 16:2-4) en zes keer op goddelijke (1 Cor. 9:17; Ef. 1:10, 3:2,9; Col. 1:25; 1 Tim. 1:4). Dit woord heeft niet in de eerste plaats betrekking op tijd zoals de uitdrukking “eon”, maar op *beheer*, d.w.z. op het regelen van de aangelegenheden van de mensheid, onder door God voor bepaalde tijdperken vastgelegde voorwaarden. Als wij in Gods woord er goed naar kijken, hoe Zijn handelwijze met de mensheid verandert, dan laten zich twaalf opeenvolgende perioden van beheer vaststellen, die duidelijk van elkaar onderscheiden zijn. Trapsgewijs voortgaand bevat elk van deze periodes van beheer andere openbaringen, andere zegeningen, andere genadetoedelingen van geestelijke wijsheid en geestelijk inzicht. De mensheid wordt van hun aanvankelijke onwetendheid tot rijpheid geleid in liefde en heerlijkheid.

De missende correcte weergave en toepassing van beide begrippen *aiōn* (eon) en *oikonomia* (beheer), door onzorgvuldigheid bij de vertaling of uit onwetendheid of vergissing, maakt het moeilijker Gods handelwijze te kennen en dankbaar Zijn plannen en bedoelingen te prijzen. (Een uitvoerige uiteenzetting daarover bevindt zich in de brochure “De kalender van God” van A.E. Knoch).

Religie en redding

De manier waarop religie en redding in de gedachten van de gelovigen vandaag de dag door elkaar gehaald worden is heel betreurenswaardig. Met het begrip “religie” zijn ideeën en verwachtingen verbonden, die aan het woord van God volkomen vreemd zijn. *Thrêskeia* (ritueel) verschijnt vier keer in het Nieuwe Testament (Jac. 1:26,27; Hand. 26:5; Col. 2:18) en *thrêskos* (ritualist, d.w.z. kenner van kerkgebruiken) één keer (Jac. 1:26). Rituelen zijn de uiterlijke, ceremoniële vorm van de eredienst (vgl. de inzettingen en voorschriften in Leviticus en Numeri). Een ‘ritualist’ is dus iemand, die gewetensvol de rituelen in acht neemt. Onze woorden “religie” (Hand. 25:19 - NCV) en “religieus” (Hand. 17:22 - NCV) komen overeen met de Griekse term *deisidaimonia*, die letterlijk “voordemonen-beven” betekent: een uit onwetendheid en vrees geboren aanbedding van onverklaarbare en onbeheersbare machten, aan wie offers ter verzoening gebracht worden en die door allerlei ceremoniën mild gestemd moeten worden.

In tegenstelling tot ritueel en religie komt de term *sōtêria* (redding) heel vaak voor in het woord van God. De basisbetekenis is: zekere bewaring voor resp. bevrijding van allerlei soorten narigheid en kwaad. Het evangelie is een kracht van God tot redding voor eenieder die gelooft (Rom. 1:16,17; Ef. 1:13,14), een genadegave van God (Ef. 2:8,9).

Het verschil tussen religie en redding is heel eenvoudig te verklaren. Religie is dat wat de mensen doen, redding is wat GóD gedaan heeft. Redding is niet iets dat wij door “religie”, dus door het houden van voorschriften, riten, ceremoniën en dergelijke, verkrijgen of veilig kunnen stellen. Wij zijn volkomen gerechtvaardigd in Gods genade door de vrijkoping, die in Christus Jezus is. Wij kunnen er niets aan toevoegen en er hoeft ook helemaal niets aan toegevoegd te worden. Toen de Heer Zijn leven op Golgotha gaf, bewerkte Hij eens voor altijd onze redding en rechtvaardiging. Redding is en blijft een genadegave van God, een geschenk (vgl. Rom. 3:24-26).

Zonde en kwaad

Uit ervaring weten wij, dat heel vaak geprobeerd wordt God in geen geval met het kwaad resp. het boze in verband te brengen. Dit kan te wijten zijn aan het feit, dat hier geen verschil tussen zonde en kwaad gemaakt wordt. De basisbetekenis van zonde is *doelmissing*. Redenen hiervoor zijn het gebrek aan kennis, menselijke ontoereikendheid, moreel falen, bewuste of onbewuste ongehoorzaamheid. Kwaad echter is het tegendeel van het goede en heel wat anders dan zonde, het heeft geen morele kleur. God schiep het kwaad, het boze, maar niet de zonde. In Jesaja 45:6,7 lezen wij: “*Ik ben JHWH Elohim en er is geen ander! Ik vorm het licht en schep de duisternis, bewerk het goede en schep het kwaad...*”. Hij heeft allerhande kwaad over Zijn uitverkoren volk gebracht om het op te voeden (vgl. Amos 3:6), Hij zondigde daarbij echter niet en heeft de mensen ook nooit tot zondigen aangemoedigd of verleid. Het is goed mogelijk om te zondigen, hoewel men het goede doet en correct te handelen, hoewel men het kwade doet.

Israël en de volkeren

Een van de meest in het oog springende redenen voor misvattingen, verkeerde conclusies en daardoor veroorzaakte geestelijke schade is de factor, dat het verschil tussen het volk Israël en de overige volkeren van de aarde niet ingezien wordt. In de Schrift wordt Abrahams zaad naar het vlees altijd op niet mis te verstane wijze van de andere volkeren onderscheiden (Gen. 17:9-14; Deut. 7:6-8; Ef. 2:11,12). Aan de Israëlieten behoren het zoonschap en de heerlijkheid, de verbonden en de wetgeving, de eredienst en de beloften; aan hen behoren de vaders en uit hen stamt de Christus naar het vlees (Ex. 4:22; Rom. 9:3-5, 15:8,9; Matth. 15:24). De overige volkeren werden vanuit Babylon over de hele aarde verstrooid (Gen. 11:8; Deut. 32:8). God liet hen hun eigen wegen gaan (Hand. 14:16), opdat zij Hem zouden zoeken (Hand. 17:27). Zij hadden geen verwachting en waren zonder God in de wereld. Zij hadden alleen zelfgemaakte afgodsbeelden, valse goden, die zij aanbaden en waarvan niets te verwachten viel (Rom. 1:22-25; Hand. 17:16,23; 1 Cor. 10:20; Ef. 2:12). Deze toestand duurde tot Saulus geroepen en afgezonderd werd (Hand. 13) tot “dienaar van Christus Jezus voor de heidenen”, die tot aan het einde van de Handelingentijd als “priester van het evangelie van God” werkte (Rom. 15:15,16).

Na het laatste openlijke getuigenis aan de voormannen van de Joden in Rome (Hand. 28:17-28), werd duidelijk, dat Israël met blindheid geslagen was en de redding van God naar de natiën gezonden werd. Dat was al lang van tevoren ontstaan, zoals in Handelingen 13:46-48 geschreven stond en werd in de brief aan de Romeinen (11:15) bevestigd. De priesterlijke middelaarsrol van Israël en de wet van de geboden en inzettingen kwamen ten einde (Ef. 2:13-16; Col. 2:14,15). De gelovigen uit de natiën werden nu samen met afzonderlijke gelovigen uit Israël in de geest gezamenlijk-lotgenieters (NBG: erfgenamen) en een gezamenlijk-lichaam en gezamenlijk-deelhebbers van de belofte in Christus Jezus door het evangelie, waarvan Paulus dienaar was geworden, in overeenstemming met het geschenk van de genade, in overeenstemming met de werkzaamheid van de kracht van God (Ef. 3:6,7).

Er moet duidelijk onderscheid gemaakt worden tussen de verbonden van de beloften van God voor het volk Israël als geheel naar het vlees en de zegeningen en beloften van God in de geest voor de natiën. Dat geldt vooral voor de zegeningen van het huidige beheer van de genade van God (Ef. 3:1-9), waarin beiden, gelovigen uit Israël en gelovigen uit de natiën, één gemaakt zijn, geschapen tot een nieuwe mensheid (Ef. 2:13-16), waarin er Joden noch Grieken zijn, slaven noch vrijen, mannelijk noch vrouwelijk (Gal. 3:27,28; Col. 3:9-11). Allen zijn één in Christus Jezus, gezegend met iedere geestelijke zegen te midden van de hemelen, waar ons burgerschap is (Ef. 1:3; Fil. 3:20,21).

Koninkrijk en uitgeroepen gemeente

Er bestaat een wezenlijk verschil tussen de begrippen “koninkrijk” en “uitgeroepen gemeente”. Met koninkrijk (Grieks: *basileia*) wordt het door een koning geregeerde gebied evenals het daarbij behorende volk en de macht en de waardigheid aangeduid. Een uitgeroepen gemeente (Grieks: *ekklêsia*) is een uit de massa uitgeroepen vergadering, zoals de uitgeroepen schare van Israëlieten in de woestijn (Hand. 7:38), de uitgeroepen gelovigen uit de overspelige generatie van Israël, die de Heer volgden (Matth. 16:18; 18:17; Hand. 5:11), en de uit de natiën uitgeroepen, die Christus’ lichaam zijn (Ef. 1:22; 2:11-18; 3:3-7). Tegen de ‘bruidsgemeente’ (Joh. 3:29), de uitgeroepen Israëlieten die Hem navolgden, zei de Heer: “*Wees niet bevreesd, gij klein kuddeke, want het heeft uw Vader behaagd u het Koninkrijk te geven*” (Luc. 12:32, NBG).

Wij zien dus, dat er een duidelijk verschil bestaat tussen de uitgeroepen gemeente, die het lichaam van Christus is, en het koninkrijk. Laten we daarom op de vermaning van de Schrift letten en deze dingen uit elkaar houden. Zo kunnen wij duidelijk zien, welke beloften en zegeningen ons aangaan, wat voor verwachting wij hebben, en daarmee de blijdschap van *heilige geest* ontvangen, die ons gegeven is.

Bruid en lichaam

Ook deze twee begrippen moeten duidelijk uit elkaar gehouden worden, omdat het om twee volkomen verschillende gemeenschappen gaat. De bruid (Joh. 3:29) of 'bruidsgemeente' zijn de uitgeroepen, geredde Israëlieten naar het vlees, die de Heer als "klein kuddeke" (Luc. 12:32) en de Schrift als "Gods eigendom", een "uitverkoren geslacht", een "koninklijk priesterschap" en een "heilige natie" aanduidt (Ex. 19:5,6; Deut. 7:6; 1 Petr. 2:9-12). Zij hebben in het millennium de belofte van heerschappij op aarde (Dan. 7:27; Op. 5:10; 20:6; 21:9-14), hun nageslacht en hun naam zullen blijven bestaan (Jes. 66:22).

Tot het lichaam van Christus behoren gelovigen uit alle natiën inclusief Israël. In de geest zijn zij gezamenlijk-lotgenieters en een gezamenlijk-lichaam en gezamenlijk-deelhebbers van de belofte in Christus Jezus (Ef. 1:13-23; 3:6). In dit lichaam van Christus zijn ze geen Joden of niet-Joden, maar deel van een nieuwe schepping (1 Cor. 12:13; Gal. 3:28; 6:15), geschapen tot een nieuwe mensheid (Ef. 2:11-15; Col. 3:9-11) met een hemelse roeping (Ef. 1:3; Fil. 3:20,21). Ze hebben de taak aan de overheden en machten te midden van de hemelsen de veelkleurige wijsheid van God bekend te maken (Ef. 3:10), engelen te oordelen (lett.: richten) (1 Cor. 6:3) en de Heer altijd te dienen.

Johannes, als dienaar voor hen, die behoren tot het verbond van de besnijdenis zijn (Gal. 2:9,10), schrijft over datgene, wat de 'bruidsgemeente' aangaat (Joh. 3:29; Op. 19:7; 21:9-14). Paulus echter, de apostel voor de natiën (Rom. 11:13), schrijft voor de uitgeroepen gemeente, die het lichaam van Christus is (Ef. 1:22,23; Col. 1:24,25). Een zorgvuldige afweging van de getoonde verschillen zal ons ervoor bewaren verkeerde conclusies te trekken. Wat God zo helder en duidelijk in Zijn woord onderscheiden heeft, mogen wij niet gewoon met elkaar vermengen, als wij ons niet willen beroven van de zegen van geestelijke wijsheid en geestelijke kennis van de volle waarheid en van de vreugde over de verwachting, die ons is toegezegd.

Wet en genade

Er is veel over wet en genade gesproken en geschreven, maar weinig daarvan heeft ertoe bijgedragen, de betekenis van deze belangrijke basisbegrippen helder te definiëren. De "wet" werd uitsluitend aan het volk Israël gegeven (Deut. 4:7,8; Lev. 26:46, 27:34; Psalm 78:5). De andere volkeren hebben de wet niet (Psalm 147:19,20; Rom. 2:14). In 2 Cor. 3:7 en 9 wordt het de "bediening des doods" en "bediening der veroordeling" genoemd, omdat ieder vervloekt is "die zich niet houdt aan alles wat geschreven is in het boek der wet, om dat te doen" (Gal. 3:10, 5:3).

Genade is Gods gerechtigheid – los van de wet. Wij zijn om niet gerechtvaardigd in Zijn genade door de vrijkoping die in Christus Jezus is (Rom. 3:19-28, 4:16, 5:1,2).

Vergeving en rechtvaardiging

Kwijtschelding van zonden of zondenvergeving is iets heel anders dan rechtvaardiging, evenals gratieverlening iets anders is dan vrijspraak. Het is het voorrecht van een staatshoofd of een koning, toegeeflijk te zijn en een veroordeelde de straf kwijt te schelden, waardoor weliswaar de daad als

zodanig niet uit de wereld is, maar de delinquent op vrije voeten gesteld wordt. Rechtvaardiging echter is gebaseerd op vrijspraak door een rechter, die daarmee vaststelt, dat de aangeklaagde niet schuldig is en door niemand als schuldig mag worden aangezien. Dat is een volledige vrijspraak. Vergeving of kwijtschelding van straf is slechts voorwaardelijk en hangt af van de proeftijd, deze kan te allen tijde herroepen worden. Rechtvaardiging echter is absoluut, onherroepelijk en onaanvechtbaar. Petrus en de elf verkondigden het evangelie van het koninkrijk Gods op aarde voor de besnijdenis, de Joden (Gal. 2:7,8; Matth. 10:5-7): wie zich bekeerde en zich op de naam van Jezus Christus liet dopen, diens zonden werden vergeven (Hand. 2:38) Van rechtvaardiging is hier geen sprake!

Paulus en zijn medewerkers verkondigden echter het evangelie voor de heidengelovigen, voor de uitgeroepen gemeente, het lichaam van Christus, waarvan de verwachting van heerlijkheid geen aardse zegeningen omvat, maar geestelijke zegen te midden van de hemelsen (Ga. 2:7; Col. 1:23,27). Zij verkondigden Gods gerechtigheid buiten de wet en de werken om (Rom. 3:21,24, 4:25, 5:1,2, Ef. 2:8,9).

Jezus Christus – Christus Jezus

Maar weinig mensen denken erover na waarom in de Schrift de verschillende benamingen “Jezus Christus” en “Christus Jezus” gebruikt worden. De meeste mensen valt dit verschil niet eens op. Zelfs in bekende Bijbelvertalingen worden teksten, waarin “Christus Jezus” in de grondteksten staat, in “Jezus Christus” veranderd. Het zou echter niet onbekend moeten zijn, dat iedere woordvolgorde haar speciale betekenis heeft en niet gewoon maar naar goeddenken gewijzigd kan worden, zonder het goddelijk getuigenis te vervalsen en onduidelijk te maken.

De Heer wordt “Jezus Christus” in verband met Zijn ontleding genoemd, met Zijn aardse leven in de dienende gestalte van een mens en de tot de dood aan het kruis veroordeelde (Fil. 2:7,8). “Christus Jezus” echter is de titel, die de verhoogde Heer toekomt, die aan de rechterhand van God in heerlijkheid zit. Deze titel komt 92 keer voor (volgens de door ons gebruikte lezing in Hand. 24:24 en in de brieven van Paulus). Israël wordt uit het geloof aan Jezus Christus van Nazareth, de Zoon van David, gered (Rom. 3:30). Ons geloof is gebaseerd op Christus Jezus, de verhoogde en verheerlijkte Zoon van God.

Het evangelie van de besnijdenis – het evangelie van de onbesnedenen

Slechts zelden wordt tussen deze beide evangeliën een duidelijke scheidslijn getrokken. Voor de gelovigen uit het verbond van de *besnijdenis* (Israël) heeft de blijde boodschap betrekking op de aan hun vaders gegeven beloften, namelijk het herstel van het koninkrijk voor Israël, waarin zij als “koninklijk priesterschap” over alle koninkrijken van de aarde zullen heersen met Jezus Christus, hun Messias, op de troon van David in Jeruzalem, de stad van de grote Koning. Dan zal de kennis van de heerlijkheid van JHWH tot alle volken komen, ja de aarde zal vol zijn van de kennis van JHWH, zoals de wateren de bodem van de zee bedekken. Alle geslachten op de aarde zullen gezegend worden (vgl. Gen. 22:18; Ex. 19:5,6; Deut. 7:6; Dan. 7:13,14,22,27; Luc. 1:32,33; 1 Petr. 2:9 en vele andere teksten).

Het evangelie van de *natiën* is de blijde boodschap van redding uit genade door geloof. De zondaar wordt gerechtvaardigd, doordat hem Gods eigen gerechtigheid op grond van de geloofsgehoorzaamheid van Christus Jezus toegerekend wordt. Op deze manier in Christus

gerechtvaardigd, geloven ook wij aan Christus Jezus, om uit het geloof van Christus en niet uit werken van de wet gerechtvaardigd worden (Gal. 2:16). Samen met enkele gelovigen uit Israël zijn de gelovigen uit de overige natiën in één lichaam door het kruis van Christus wederzijds met God verzoend. Dit lichaam van Christus heeft haar burgerschap in de hemelen, ze heeft een hemelse en geen aardse roeping (vgl. Rom. 1:17; 4:4,5,25; 5:1,2; Ef. 1:3,22,23; 2:17,18; Fil. 3:20).

Een vergelijking van alle desbetreffende teksten laat zien, dat het evangelie van de besnijdenis (d.w.z. het uitverkoren volk van God, Israël) andere beloften heeft dan dat van de onbesnedenen (de overige natiën). Aan Israël is de vergeving van de zonden, de verwekking van bovenaf (zgn. wedergeboorte) en het herstel van het aardse koninkrijk en de heerlijkheid daarvan beloofd (vgl. Hand. 2:38; 3:21; Joh. 3:3; Matth. 19:28), terwijl het evangelie van de onbesnedenen voor beiden, gelovige Joden en gelovige niet-Joden, naast de rechtvaardiging (uit geloof en door geloof) ook het zoonschap en de nieuwe schepping in Christus en beloften van hemelse heerlijkheid omvat (vgl. Rom. 3:29,30; 5:1,2; Ef. 1:5; 2 Cor. 5:17; 1 Cor. 15:40-49).

Verwekking van bovenaf en de geest van het zoonschap

Van de *verwekking van bovenaf* (of het opnieuw geboren/wedergeboren worden) is alleen in Johannes 3:3,7 sprake. Het verwijst uitsluitend naar de zonen van Israël in hun relatie tot JHWH, hun positie ten opzichte van hun God, bepaald door het oude verbond. Aan hen behoorde “het zoonschap” (Ex. 4:22; Hos. 11:1-4; Rom. 9:4), waarvan zij afdwaalden en “verloren zonen” (Luc. 15:11-24) werden, “verloren schapen van het huis Israëls” (Matth. 10:5,6; 15:24). Om het koninkrijk van God binnen te kunnen gaan en zich weer over hun zoonschap te kunnen verheugen, moeten zij *van bovenaf opnieuw verwekt* (of ook opnieuw geboren) worden uit water en geest (Joh. 3:3-8). Dat betreft enkel en alleen Israël en zijn *aardse* redding, zijn aardse lotdeel in het koninkrijk van God op aarde, zijn herstel op de door God vastgestelde dag (Jes. 66:8; Ez. 36:22-38).

De overige natiën bezaten niet de plaats van zonen; zij waren vreemden ten opzichte van het burgerschap van Israël en hooguit gasten van de beloften zonder eigen verwachting en zonder God in de wereld (Ef. 2:11,12). Maar Gods genade maakte hen door Christus' bloed tot mensen die dichtbij gekomen waren (Ef. 2:13); zij zijn nu eveneens in het zoonschap ingezet en ook leden van de familie van God (Ef. 1:5; 2:19; Rom. 8:15,23). Alleen Paulus spreekt over het zoonschap (letterlijk: “zoonplaatsing”) en over de redding, die verbonden is met ons lotdeel te midden van de hemelsen, ons hemelse burgerschap (Ef. 1:3,5; Fil. 3:20).

Laten wij ernaar streven hier duidelijk onderscheid in te maken. Het zijn twee verschillende, door God bepaalde voorwaarden om de Israëlieten en niet-Israëlieten gemeenschappelijk tot leden van Zijn familie te maken.

Herstel en nieuwe schepping

Deze beide fundamenteel verschillende stijlfiguren worden vaak als een en hetzelfde gezien. *Herstel* heeft betrekking op alles wat God door de mond van de profeten van de eon af aan gesproken heeft (Hand. 3:21): op de vernieuwing van de aarde in de komende eon, als het land (Israël) als de Hof van Eden zal zijn (Jes. 35; Ez. 36:35)), als Christus op de troon van Zijn heerlijkheid zal zitten en de twaalf apostelen op twaalf tronen om de twaalf stammen van Israël te richten (Matth. 19:28), als alle geslachten van de aarde gezegend worden via het koninklijke priesterschap van het volk Israël zoals dat aan Abraham beloofd is (1 Petr. 2:9; Gen. 12:1-3; 22:15-18).

Over iets heel anders gaat de *nieuwe schepping*, waar Paulus over spreekt. Zij is de *geestelijke* tegenhanger van Israëls beloften voor de nieuwe hemel en de nieuwe aarde van de laatste eon, die volgt op het gericht voor de grote witte troon en die dat gerichtsgebeuren achter zich laat. Al het vroegere is dan voorbij, alles is nieuw geworden in het koninkrijk van de geliefde Zoon van God, in het beheer van de voltooiing van de tijden. In Zijn koninkrijk wonen gerechtigheid en vrede. Alles, wat tevoren was, is er niet meer, alles is nieuw geworden, niet alleen maar hersteld (1 Cor. 10:11; 2 Cor. 5:17; Gal. 6:15; vgl. 2 Petr. 3:13; Jes. 66:22).

De *verwekking* van bovenaf is verbonden met het *herstel*, met Israëls lotdeel en zegeningen op de herstelde aarde in het duizendjarig rijk. De *nieuwe schepping* in Christus omvat een heerlijk lotdeel en geestelijke zegeningen te midden van de hemelsen, die aan het lichaam van Christus beloofd zijn, en de definitieve voltooiing van het gehele universum (Ef. 1:10,22,23; Fil. 3:20,21).

Het huis mijns Vaders en de hemel

Velen van ons hebben al meegemaakt dat bij een teraardebestelling de woorden uit Johannes 14:1-3 gelezen werden, waarbij de zin “In het huis mijns Vaders zijn vele woningen” zo verstaan wordt alsof het bij dit huis om de “hemel” gaat, waarin de mensen hopen te komen. Daarbij wordt over het hoofd gezien, dat Jezus Christus alleen tot de verloren schapen van het huis Israël gezonden werd (Matth. 15:24) om de beloften aan de vadersen gedaan, te bevestigen (Rom. 15:8), namelijk de oprichting van het koninkrijk op *aarde* in macht en heerlijkheid, waarin de wil van de Vader zal geschieden “zoals in de hemel” (Dan. 7:27; Matth. 6:10). Gedurende Zijn aardse dienst voor Israël sprak de Heer tegen hen over aardse zegeningen en aardse dingen, niet over hemelse zaken (Joh. 3:12).

Dat de uitspraak “in het huis mijns Vaders zijn vele woningen” *niet* over de hemel gaat wordt door Jezus Christus’ eigen woorden onderbouwd. In Johannes 2:15,16 noemt Hij de *tempel* “het huis mijns Vaders”. Dat zou iedereen, die Gods woord meer gelooft dan menselijke overleveringen en conclusies, moeten overtuigen. In het boek Ezechiël (hoofdstuk 40-48) vinden we een gedetailleerde beschrijving van het “huis des Vaders”, dat in het duizendjarig koninkrijk op de aarde zal worden opgericht.

Dit grandioze bouwwerk zal aan grootte, pracht, architectonisch evenwicht en artistieke schoonheid alles overtreffen. Het zal “vele woningen” hebben voor de apostelen, priesters en Levieten gedurende de duur van het duizendjarig rijk, de dag des Heren. Dit bouwwerk zal een huis van gebed en van aanbidding voor alle volken zijn (Jes. 56:6-8); het wordt voor hen tot getuigenis, dat JHWH Zijn volk Israël geheiligd heeft, omdat Hij Zijn heiligdom voor de eon te midden van hen heeft opgericht (Ez. 37:26,28).

De heilige stad en de hemel

Nog een reden voor misverstand is de wijdverbreide mening, dat de “heilige stad” de “hemel” is. Wie de Schrift biddend en aandachtig leest, zonder belast te zijn met traditionele verkeerde doctrines, die zal ontdekken dat de *heilige stad* niet de *hemel* kan zijn. In Openbaring 21:10 staat klaar en duidelijk: “... en toonde mij de heilige stad, Jeruzalem, uit de hemel van God *neerdalend*”. Het zal iedereen duidelijk zijn, dat iets, wat “uit de hemel neerdaalt” niet de hemel zelf kan zijn.

De boom des levens en de onsterfelijkheid

Steeds weer stellen wij vast, dat ook hierover veel onduidelijkheid heerst, omdat wijdverbreid aangenomen wordt, dat het hier gaat om een en hetzelfde. Wie zo denkt moet zich zorgvuldig informeren over de goddelijke uitspraken met het oog op de *boom des levens* aan de ene kant en de *onsterfelijkheid* aan de andere kant. Allen die van de boom des levens zullen eten krijgen daardoor nog geen onsterfelijkheid; en wie onsterfelijkheid bezit hoeft niet van de boom des levens te eten. Van deze boom is alleen in de geschriften voor de besnijdenis sprake; over onsterfelijkheid spreekt alleen de apostel Paulus (1 Cor. 15:53,54).

Met deze uiteenzettingen willen we belangrijke, fundamentele waarheden van de Heilige Schrift belichten, die duidelijk moeten worden onderscheiden en niet vervalst mogen worden. Moge het woord van God onze harten binnenkomen in zijn volle waarheid en duidelijkheid, ons tot zegen en tot verheerlijking van God!

Adlai Loudy
U.R. 2,3,4/2020 en 1/2021
4-3-2021.

Onderzoek de Schriften volgens de Schriften - II

God heeft gesproken

“Heel de Schrift is God-geademd en nuttig tot onderwijzing, tot aantoning, tot terechtwijzing, tot opvoeding die in gerechtigheid is, opdat de mens van God toebereid is, tot ieder goed werk toegerust” ^{2Tim.3:16,17}.

Deze tekst legt er de nadruk op, dat God Zelf heeft gesproken door de mannen, die geroepen waren om Zijn woorden op te tekenen. God heeft Zijn naam en Zijn woord boven alles grootgemaakt ^{Ps.138:2}. Zo openbaarde Hij Zijn bestaan, Zijn goddelijke wijsheid en Zijn alles overstijgende liefde aan mensen, zodat zij verlicht zouden worden door Zijn licht en tot de erkenning van de waarheid zouden komen..

Als wij Zijn woorden in ons laten wonen, worden wij met Zijn licht vervuld. De “gewijde geschriften” kunnen wijs maken *“tot redding door geloof, dat in Christus Jezus is”* ^{2Tim.3:15}, voor ons huidige leven evenals voor het toekomstige, onvergankelijke leven in heerlijkheid. Zijn woorden openbaren ons de volheid van Zijn onuitsprekelijke liefde. Alleen deze liefde kan ons hart werkelijk vervullen en tevredenstellen. Niets anders kan op tegen de rijkdom van volledige zekerheid van begrip. Zijn liefde leidt tot wijsheid en erkenning van Zijn woord en Zijn wil. Misvattingen echter op basis van menselijke tradities verduisteren maar al te vaak het licht, zodat wij mensen in duisternis en verwarring rondlopen.

Het is nu ruim 80 jaar geleden, dat een concordante weergave van het Nieuwe Testament in Duitsland tot stand werd gebracht en gepubliceerd. Het verzoek was een letterlijke vertaling te maken, om de uitspraken van de Bijbelse grondtekst zo onvervalst mogelijk weer te geven, zodat de gelovige lezers *zeker* konden zijn van wat God ons echt onthuld en bekend heeft gemaakt. Door dit in geloof, met gebed en smeekbeden, zorgvuldig verrichte werk zijn veel kostbare waarheden herontdekt: een zegen voor iedereen, die ernstig en oprecht Gods woord onderzoekt. De liefde van God dringt ons onze kennis te delen met hen, die horende oren hebben en van wie het hart voor de rijkdom van de genade en de geestelijke zegeningen is geopend. De volgende uiteenzetting zal de lichtglans van de heerlijkheid van de wijsheid, liefde en genade van God helder laten stralen tot verheerlijking van Zijn Naam.

Een goddelijke aansporing

De basis van onze relatie met God als onze Vader is het uitermate kostbare geschenk van Zijn genade. Deze genade is een onverdiende gunst door de vrijkoping, die in Christus Jezus is. Zijn geloofstrouw heeft de genade voor ons bewerkt, en wij mogen deze in *geloof* aannemen, en er met een trouw hart ten volle van genieten. Onze grote verlossing rust op het vaste fundament van de reddende genade en het geloof van de Zoon van Gods liefde.

Een andere basis heeft ons openbaar worden voor onze Heer en ons Hoofd op die dag: loon en lof voor de *bêma* van Christus hangen van onze *geloofstrouw* af, of wij gewetensvol, gehoorzaam en met blijdschap naar Zijn wil en welbehagen hebben gehandeld. Hij heeft ons niet onwetend gelaten over ons dienstwerk in, maar ons

duidelijke, onmiskenbare instructies gegeven over hoe wij onszelf beproefd aan Hem kunnen presenteren. *“Daarom stellen wij er ook een eer in, hetzij inwonend, hetzij uitwonend, Hem welbehaaglijk te zijn”* ^{2Cor.5:9}.

In 2 Timotheüs 2:15 lezen wij: *“Beijver je jezelf beproefd voor God te stellen, als een niet te beschamen werker, die het woord van de waarheid recht snijdt”*. Deze oproep zouden wij heel ernstig nemen, want het zijn geen mensenwoorden, maar het is God, Die tot ons spreekt. Al Zijn woorden ademen een door de geest geïnspireerde gedachte, ten bate van iedere gelovige in Christus Jezus. Wat Hij zegt, moet in ons hart wortelschieten, opdat wij Zijn wil met ontzag erkennen en daarnaar handelen. Wij zouden Zijn woord in ons hart overwegen en daar in geloofsgehoorzaamheid naar leven.

Wat zouden wij gelukkig zijn, als wij de volheid van de rijkdom van Gods woord voor al onze lezers toegankelijk zouden kunnen maken, opdat de lichtglans van Zijn heerlijkheid en Zijn wijsheid in waarheid hun hart vervult. Voor ons is de concordante vertaling, die zo letterlijk mogelijk de woorden van de Schrift in onze taal weergeeft, een onschatbare hulp geweest. Iedere gelovige die oprecht naar de waarheid zoekt, wordt aangemoedigd om biddend de Bijbel onderzoeken om te ontdekken, wat elk woord werkelijk betekent en zegt. Tot onze eigen schade lezen wij vaak gewoon over zoveel dingen heen, juist omdat wij denken, dat we alles al weten, zodat we ons vaak helemaal niet meer bewust zijn van het belang van de goddelijke woorden.

Dat is ook zo bij het aangehaalde tekstvoorbeeld, dat ons zo vertrouwd is. Maar juist daarom schatten we maar al te gemakkelijk de ernst in van de aansporing verkeerd in, om alles in het werk te zetten, onszelf als beproefd voor God te stellen. Om ons opnieuw tot nadenken aan te zetten, laten we zien, hoe in allerlei vertalingen het eerste deel van de geciteerde tekst luidt:

- Beijver u om uzelf welbeproefd voor God te stellen, als een arbeider die zich niet hoeft te schamen (hSV)
- Maak er ernst mede u welbeproefd ten dienste van God te stellen, als een arbeider, die zich niet behoeft te schamen (NBG)
- Span je in om voor God te staan als iemand die betrouwbaar is. Zorg dat je je niet voor je werk hoeft te schamen (NBV21)
- Doe je best om een betrouwbare dienaar van God te zijn. Zorg dat je je niet hoeft te schamen voor je werk (BGT)
- Span je in om de toets van God met goed gevolg te doorstaan: zorg dat je je niet hoeft te schamen voor je werk (GNB)
- Werk ijverig om betrouwbaar te zijn voor God, als een arbeider, die zich niet hoeft te schamen en die eerlijk uitkomt voor het woord van de waarheid (WV2012)
- Span je in om voor God te staan als iemand die betrouwbaar is. Zorg dat je je niet voor je werk hoeft te schamen (NBVJ)
- Beijver je jezelf beproefd voor God te stellen, als een niet te beschamen werker (NCV).

Beijver je – maak er ernst mee – span je in – doe je best – er is geen twijfel aan hoe ernstig de vermaning bedoeld is. En er bestaat ook geen twijfel over, dat een gebrekkig snijden van het woord van de waarheid net zulke ernstige gevolgen heeft:

onbeproefdheid, ongeschiktheid, en beschaamdheid. Wie zou er zo voor de Heer willen staan op die dag?

Aanwijzingen voor Schriftonderzoek

Er is ons al vaak gevraagd, *hoe* in Gods woord onderzoek moet worden gedaan, om juiste kennis en geestelijk begrip te verkrijgen. Als het erom gaat, welke “methode” misschien de beste is, dan staan wij voor het verwarrende feit, dat er bijna net zo veel methodes als leraren zijn en ieder voor zich er aanspraak op maakt *de* methode te hebben gevonden. Met het oog op deze beklagenswaardige toestand en in overeenstemming met ieder, die gewetensvol de Schrift onderzoekt, evenals in het vaste geloof, dat God Zijn woord niet alleen heeft geïnspireerd, maar dat Hij ook aanwijzingen heeft gegeven, hoe wij daarin kunnen onderzoeken en de waarheid kunnen herkennen, raden wij iedere lezer drie uitspraken uit de Schrift aan. Ze beschermen ons als ze in geloof worden aangenomen en toegepast voor alle lege woorden van menselijke “wijsheid”, voor persoonlijke opvattingen en vastgeroeste overleveringen. Wie dit advies stevig in zijn hart en gedachten vasthoudt, zal in de goddelijke waarheid geworteld en gegrond zijn, hem valt een rijkdom ten deel, die hem met een alles overtreffende blijdschap en diepe vrede vervult.

1. Houdt een patroon van gezonde woorden aan ^{2Tim.1:13}.
2. Toets was belangrijk is ^{Fil.1:10}.
3. Beijver je het woord van de waarheid recht te snijden ^{2Tim.2:15}.

De waarde van deze goddelijke instructies kan bij het onderzoeken van de Schrift niet hoog genoeg geschat worden. Moge elke gelovige deze ernstig ter harte nemen en ernaar handelen.

De apostel Paulus schreef aan Timotheüs in zijn laatste brief: *”Houd een patroon van gezonde woorden aan, die je van mij hoort, in geloof en liefde, in Christus Jezus”* ^{2Tim.1:13}.

Dan komt de vraag op wat het betekent om een “patroon van gezonde woorden” te hebben. Gedachten worden uitgedrukt in woorden. Als de woorden niet nauwkeurig met de gedachten overeenstemmen, kunnen ze de toehoorder resp. lezer niet de juiste gedachtegang van de spreker resp. schrijver doorgeven. Het is dus van fundamenteel belang de juiste uitdrukkingen te gebruiken, zodat er geen misverstanden ontstaan. Als dat al onder mensen belangrijk is, hoe veel te meer is het dan met betrekking tot de uitspraken van God. Alleen een patroon van gezonde woorden, die exact tot uitdrukking brengen wat God in de oorspronkelijke talen van de Schrift heeft neergelegd, kan ons ook exact Zijn gedachten overbrengen.

Wij moeten steeds bedenken, dat God Zijn woord niet in het Nederlands liet opschrijven. Onze Bijbel is alleen maar een vertaling uit het Hebreeuws, Chaldeeus en Grieks. Het zal ieder duidelijk zijn, dat ons de precieze gedachten van God verborgen zullen blijven, als wij geen “patroon van gezonde woorden” hebben, die zo letterlijk en accuraat mogelijk overeenstemmen met de talen, waarin God om Zich te openbaren tegen mensen heeft gesproken. Anders hebben wij alleen maar een vertaling, die weergeeft wat mensen denken dat God gezegd zou kunnen hebben.

In dit verband wordt ons vaak gevraagd: als God de Bijbel schreef (resp. inspireerde en door heilige mannen liet schrijven) en ons door de heilige geest in alle waarheid leidt, hoe komt het dan dat de een dit en de ander iets anders in Zijn woord leest? Daarop zijn twee antwoorden: vaak begint de verwarring al, voordat men zelfs maar is begonnen met het lezen van de Bijbel, omdat men een vooropgezette mening heeft en dan in de Schrift hun opvatting bevestigd wil zien of zelfs naar tegenstrijdigheden zoekt. De eigenlijke oorzaak ligt echter in het feit, dat men *denkt* in “woorden, die de menselijke wijsheid ons leert”, in plaats van in “woorden die de heilige geest ons leert” ^{1Cor.2:13}. Het is niet van belang wat *wij* over God denken, maar het is alleen belangrijk, wat *God* over ons denkt. Laten wij geestelijke dingen met gepaste geestelijke woorden verklaren.

Het feit, dat “gezonde woorden” onmisbaar zijn voor een helder begrip van goddelijke openbaringen, wordt nadrukkelijk onderbouwd door de vaststelling, dat heel de Schrift god-geademd is ^{2Tim.3:16}. Daarbij stelt de psalmist in zijn uitspraak over de heilige geest vast: “*De woorden van de HEER zijn reine woorden, als zilver gelouterd in een aarden smeltkroes* (d.w.z. door uitgekozen mensen opgeschreven), *gezuiverd zevenmaal*” ^{Ps.12:7}.

De Heer Zelf onderstreepte dit met de woorden: “*Totdat de hemel en de aarde voorbijgaan, zal er niet één jota of één tittel van de wet voorbijgaan, totdat het alles geschied is*” ^{Matth.5:18}. Daarmee benadrukte Hij hoe zelfs de kleinste Hebreeuwse letter ‘jod’, waar in het Grieks ‘jota’ voor staat, en een piepklein streepje (hoortje), dat in het Hebreeuws soms de ene letter van de andere onderscheidt – b.v. dalet (ד) en resch (ר) of he (ה) en chet (ח) – door God geïnspireerd werden en absoluut noodzakelijk zijn om goed te begrijpen wat God feitelijk heeft gezegd. Juist vanwege de absolute taalkundige nauwkeurigheid van de geïnspireerde Schrift en met het oog op het feit, dat de apostel Paulus Timotheüs nog speciaal vermaande, niet af te wijken van wat hij geleerd had, maar aan het patroon van gezonde woorden vast te houden, die Paulus gebruikte, omdat deze hem door God gegeven werden – daarom is het voor ons bijzonder belangrijk en noodzakelijk ons aan een vertaling te houden, die aan deze eis voldoet. Alleen dan zullen wij bij het onderzoeken van de Schrift God en Zijn Wezen, werk en wil echt herkennen.

Een voorbeeld van onzorgvuldige woorden is de volgende vergissing, die ooit in de correspondentie met mijn geëerde vriend en medewerker in Christus, onze broeder A.E. Knoch, plaats vond. Toen hij van mij een belangrijke brief ontving, gaf hij een telegram aan mij op, waarvan de laatste woorden luiden: WE BELIEVE GOD KNOCH (wij geloven God Knoch; komma’s werden in telegrammen niet gezet). Deze zin kwam de postbeambten, die het telegram opnamen, zo onwaarschijnlijk of zelfs lasterlijk voor, dat zij het veranderden, zoals zij dachten, dat het moest luiden; namelijk: WE BELIEVE GOD KNOWS (wij geloven God weet; zonder naam van de afzender). Daarbij moet gezegd worden, dat het woordje “weet” (van weten), in het Engels geschreven wordt als KNOWS, wat ontegenzeggelijk een gelijkenis heeft met de naam KNOCH, die hier blijkbaar als schrijffout werd gezien.

Ik zou dit voorval niet noemen als dit mij niet zo nadrukkelijk had laten zien, hoe Bijbelvertalers in goed vertrouwen en met de beste bedoelingen Gods woorden weergeven, zoals zij denken, dat ze moeten klinken. Dit leidt vervolgens tot onnauwkeurigheden in uitdrukking en betekenis. Wij moeten bijzonder zorgvuldig met Gods woord omgaan, doordat wij ons aan een patroon van gezonde woorden houden,

om ervoor te zorgen dat de goddelijke boodschap niet vervormd wordt. Moge God de genade schenken om Zijn openbaringen correct te lezen, te begrijpen en door te geven.

Voorbeelden van gezonde uitdrukkingen

Onnauwkeurige vertalingen zijn een bron van verwarring en misvattingen. Niet de mening van de desbetreffende bijbelvertaler is belangrijk, maar wat God gezegd heeft.

Onze kennis is relatief, dat wil zeggen, ze staat in verhouding tot dat wat wij horen, zien en door ervaring leren. We krijgen de meest blijvende indrukken door vergelijkende toepassing van wat wij aan kennis verworven hebben. Dat kunnen wij ook op onze Bijbelstudie toepassen, doordat wij andere vertalingen vergelijken met de concordante vertaling, die misschien in veel zaken ongewoon lijkt. Het Duitse Concordante Nieuwe Testament gebruikt de volgende methode: “Elk woord van de Griekse grondtekst moet indien mogelijk overal door een en hetzelfde woord worden vertaald. Dit geldt in het bijzonder voor zelfstandige naamwoorden en werkwoorden die abstract worden gebruikt, zoals b.v. eon, geest, ziel, leven, roeping en andere; voor de werkwoorden redden, verwachten, hopen ...” (KNT 7^e druk, voorwoord, de concordante vertaalmethodiek, XVIII)¹. Het leidt nergens toe, als wij ons op ons eigen oordeel vertrouwen en vooral in moeilijke passages opschrijven, wat het naar onze mening zou kunnen of moeten betekenen. Laten wij Gods woord niet tot mensenwoord maken, dat zou van geen enkel nut zijn.

Enkele voorbeelden moeten duidelijk maken, hoe een patroon van gezonde goddelijke woorden fundamenteel verschilt van ongezonde menselijke woorden.

1. Genesis 1:1 en 2 luidt volgens de Statenvertaling uit de 17^e eeuw: “In den beginne schiep God de hemel en de aarde. De aarde nu was woest en ledig, en duisternis was op de afgrond; en de Geest Gods zweefde op de wateren”.

In de praktijk ontstaat bij de lezer de indruk, dat God de aarde “woest en ledig” geschapen heeft. Misplaatst respect voor vertalingen van de Heilige Schrift heeft velen ertoe gebracht, deze uitspraak ongezien te accepteren. De concordante vertaling van Genesis bevordert het begrip ervan: “*In (het) begin schiep Elohim de hemelen en de aarde. En de aarde werd een chaos en inhoudsloos ...* “. Deze vertaling staat ook in de voetnoten en verklaringen van de Elberfelder Bijbel (1986), Scofield (2001) en verklaring van de Lutherbijbel (1964).

Deze vertaling met *werd* wordt door Jesaja 45:18 bevestigd, waar over de schepping van de aarde wordt gesproken, voordat ze een chaos en inhoudsloos werd: “*Want zo zegt Jahweh, de Schepper van de hemelen, Hij, de Elohim, die de aarde formeerde en maakte; Hij, Hij maakte haar gereed; niet als chaos heeft Hij haar geschapen, om bewoond te worden formeerde Hij haar: Ik ben Jahweh! En er is geen ander*”^{dKv}.

Wij leren hieruit, dat de aarde oorspronkelijk ontworpen en uitgerust was om bewoond te worden. Pas daarna – wanneer of hoe lang na de schepping weten wij niet – werd ze door een catastrofe tot een duistere chaos, “woest en ledig”. In de Griekse grondtekst van het Nieuwe Testament wordt naar deze catastrofe met het woord *katabole* gerefereerd, in de concordante weergave vertaald met

¹ Bedoeld wordt de Duitse Konkordante Vertaling.

nederwerping in plaats van *grondlegging*, zoals algemeen weergegeven

Ef.1:4;1Petr.1:20;Joh.17:24;Hebr.4:3,9:26;Matt.13:35,25:34;Luc.11:50;Op.13:8,17:8.

2. Vaak lezen wij in de meeste vertalingen over de “eerste dag van de week” resp. “eerste weekdag” ^{Matt.28:1;Marc.16:2;Luc.24:1;Joh.20:1.19;Hand.20:7;1Cor.16:2} en koesteren geen enkele argwaan, dat deze tijdsaanduiding niet kan kloppen. In de drie oudste handschriften, die ons zijn overgeleverd, staat echter *mia ton sabbaton*, wat letterlijk een van de *Sabbatten* betekent, dus “een van de Sabbatdagen”. De vertalers hebben zeer vrij van dit “een” een “eerste” gemaakt en het woord “dag” toegevoegd, en zij hebben bovendien het meervoud van Sabbat in “week” veranderd. Een uiterst onnauwkeurige manier van vertalen. Ontelbare mensen zijn daardoor tot de opvatting gekomen, dat de Heer op een zondag is opgestaan en dat de zondag daardoor de dag is, die God voor de christenen tot een Sabbat (rustdag) heeft bepaald. De taal, waarin Gods heilige geest Zijn woorden liet opschrijven, leert ons in al deze gevallen echter iets anders. Er staat daar helder en duidelijk “een van de Sabbatten”, namelijk een uit de reeks van “zeven Sabbatten”, die in de Schrift zijn opgesomd, van de garve van het beweegoffer (een garve van de eerstelingen van de oogst) tot Pinksteren ^{Lev. 23:15}, waar wij lezen: “*U moet dan vanaf de dag na de sabbat gaan tellen, vanaf de dag dat u de schoof van het beweegoffer gebracht hebt. Zeven volle weken zullen het zijn*” ^{Lev.23:15,hSV}. Op die ene van de Sabbatten (de eerste) werd onze Heer uit de doden opgewekt. Jezus “*werd alleen maar gezonden naar de verloren schapen van het huis van Israël*” ^{Matth.15:24}, als “*Dienaar van de besnijdenis ... ter wille van de waarheid van God, om de beloften van de vaders te bevestigen*” ^{Rom.15:8}, en Hij vervulde het gebod betreffende de eerstelingsgarve, doordat Hij op de beweegoffer-Sabbat de Eerstgeborene uit de doden werd ^{Col.1:18}. Deze fundamentele waarheid komt in de onnauwkeurige vertalingen niet tot uitdrukking.
 3. In Rom. 1:16 en 17 zegt Paulus, dat hij zich het evangelie niet schaamt. Zijn redenering is in de Lutherbijbel van 2017 als volgt vertaald: “Want daarin wordt geopenbaard de gerechtigheid, die voor God geldt, welke komt uit geloof in geloof (met voetnoot: uit geloof tot het geloof)”. En in Rom. 3:22 staat er vervolgens: “... van de gerechtigheid voor God, die er komt door het geloof *in* Jezus Christus tot allen, die geloven”. Uit laatstgenoemde Bijbeltekst wordt niet duidelijk, wat God ons eigenlijk wil laten begrijpen. Op de voorgrond staat niet, dat wij *in* Jezus Christus geloven, maar dat wij *Zijn geloof* delen, dat Hij aan het kruis heeft laten zien, en dat onze redding en onze gerechtigheid *uit Zijn* respectievelijk *door Zijn* geloof werd bewerkstelligd, *voor* ons geloof. De hierboven geciteerde uitspraak luidt concordant vertaald: “*Want Gods rechtvaardigheid wordt daarin* (in het evangelie) *onthuld uit* (Christus’) *geloof voor* (ons) *geloof*”. De woorden in Rom. 3:22 luiden correct en logisch: “... een rechtvaardigheid echter van God **door** het geloof van Jezus Christus, die **voor** allen is en **op** alle gelovigen komt”.
- Christus is de Leidsman en Voleinder van het geloof ^{Hebr.12:2}; want Hij was en handelde niet alleen zonder zonde en hield zich aan de wet, maar Hij *geloofde* God onvoorwaardelijk zelfs toen Deze Hem sloeg om onze zonden en tot zonde maakte. Daarom openbaart de rechtvaardigheid van God zich “uit geloof voor geloof” voor alle gelovigen en komt door of uit het geloof van Jezus Christus op alle gelovigen.

4. Een voorbeeld voor een onbevredigende vertaling is Romeinen 7:24. De volgende tekst staat voor vele andere: “Ik ellendig mens! Wie zal mij verlossen uit het lichaam van deze dood? Ik dank God door Jezus Christus, onze Heer!” ^{hsv}
Sinds vele eeuwen is deze tekst door ontelbare mensen gelezen en waarschijnlijk niet helemaal begrepen, omdat op de gestelde vraag geen antwoord volgt. Zou Paulus het antwoord vergeten zijn? Vermoedelijk niet! Er ontbreekt een woord en wel het woord “genade”. Het staat in een van de oudst beschikbare manuscripten, de Sinaïticus. Hier is de tekst compleet en luidt: “*Ik ellendig mens! Wat zal mij uit het lichaam van deze dood bergen? **Genade!** Ik dank God door Jezus Christus, onze Heer*”.
- Hoe wonderbaarlijk duidelijk, ons begrip verlichtend en ons hart versterkend is deze openbaring van de heerlijke waarheid, die zo lang verborgen is gebleven.
5. Als laatste voorbeeld van misleidend taalgebruik en dus van ongezonde woorden, die alleen maar verwarring stichten, noemen we Openbaring 1:1. Deze tekst wordt over het algemeen als volgt weergegeven: “Openbaring van Jezus Christus, die God Hem gegeven heeft, om aan Zijn knechten te laten zien, wat spoedig moet geschieden” ^{hsv}.
- Er zijn verwarrend veel verschillende interpretaties van het laatste boek van de Bijbel; de meeste van deze verklaringen zijn zeer misleidend wat betreft *doel* en *tijd* van de onthullingen, omdat ze gebaseerd zijn op een onnauwkeurige vertaling van het eerste vers. Correct moet er staan: “*Onthulling van Jezus Christus, die God Hem gegeven heeft, om Zijn slaven te tonen, wat in snelheid moet geschieden*”. Niet “spoedig” maar met *snelheid* – als het zo ver is.
- De juistheid van het begrip “snelheid” laat zich makkelijk toetsen waar hetzelfde grondtekstwoord in ander verband voorkomt en aan de betekenis ervan niet getwijfeld kan worden, namelijk in Johannes 20, de verzen 3 en 4. Op de opstandingsmorgen gingen Petrus en de andere discipel, die Jezus liefhad (Johannes), naar het graf. Het verslag daarover luidt: “*En die twee liepen samen, maar de andere discipel snelde vooruit, sneller dan Petrus, en kwam als eerste bij het graf*”.
- Dat het hier niet “binnenkort” of “spoedig” of “kort daarna” kan betekenen, is wel duidelijk. Net zo duidelijk is het, dat, als volgens de gangbare vertalingen de onthulling van Jezus Christus “binnenkort”, “spoedig” of “kort na” het opschrijven van Johannes begonnen moet zijn, deze buitengewoon *langzaam* plaatsvindt. Dan moet er toch iets niet kloppen. En het klopt inderdaad niet, omdat wat in de Openbaring wordt getoond, nog helemaal niet is begonnen. Zo gauw echter het tijdstip van de vervulling is gekomen, zal alles zeer snel gaan. Gods genadetijd is lang, Zijn oordelen zijn kort. Wat in de openbaring is aangekondigd, ligt nog in de toekomst, het zal gebeuren, zo gauw “de volheid van de heidenen” is binnengegaan ^{Rom.11:25}, d.w.z. als het huidige beheer van de genade ten einde zal zijn gekomen.

De aangehaalde voorbeelden moeten voldoende zijn om duidelijk te maken, hoe ongelooflijk belangrijk het is, de instructie uit 2 Timotheüs 1:13 ernstig te nemen en strikt op te volgen. Alleen als wij ons houden aan “een patroon van gezonde woorden”, “zoals de geest (van God) ons die leert” ^{1Cor.2:13}, kunnen wij er zeker van zijn, dat we precies vernemen en herkennen wat God ons in Zijn Woord onthult. Uiterste

zorgvuldigheid en waakzaamheid is geboden, vooral waar dogma's en beweringen naar voren worden gebracht, die gebaseerd zijn op onnauwkeurige vertalingen en daarmee op misleidende begrippen.

Sinds Luther zijn baanbrekende vertaling publiceerde is, net als in iedere levende taal, niet alleen de betekenis van sommige woorden veranderd, er zijn sindsdien ook oude handschriften herontdekt die lang verborgen waren en die het ons mogelijk maken, het woord van God veel exacter te vertalen, dan het voor hem mogelijk was. Daartoe behoren vooral de Sinaiticus, de Alexandrinus en de Vaticanus, laat staan de Qumran-manuscripten, die een paar decennia geleden gevonden werden. Die zijn allemaal een zeer waardevolle hulp om het geïnspireerde woord van God verstrekkend in zijn oorspronkelijke versie dichterbij ons te brengen. Daarvoor mogen wij van harte dankbaar zijn.

Naar: Adlai Loudi

U.R. 3-4/2023

10-7-2024